

Modlitební nástroj: Jak vyznávat své hříchů

Co?

Vyznání hříchů je klíčovou součástí Modlitby Páně – „Odpusť nám naše hříchů, jako i my odpouštíme našim viníkům“. Tento modlitební nástroj nám blíže ukáže, jak to dělat prakticky.

Proč?

„Když si navzájem vyznáváme své úspěchy a dobré stránky, jsme konkurenty. Když si vyznáváme své hříchů, jsme bratry a sestrami.“ Karl Barth

„Vyznat hříchů Bohu neznamena říkat mu něco, o čem ještě neví. Ale dokud je nevyznáš, tvoří mezi vámi propast. Když je vyznáš, stanou se mostem.“ Frederick Buechner

Biblické odkazy:

„Kdo přikrývá své viny, úspěchu nedosáhne, kdo vyznává a opouští je, dojde milosti.“ Příklad 28,13

„Když ale své hříchů vyznáváme, Bůh je věrný a spravedlivý – odpustí nám naše hříchů a očistí nás od každé nepravosti.“ 1. list Janův 1,9

Stručný úvod k vyznávání hříchů

Část Modlitby Páně se slovy „Odpusť nám naše hříchů, jako i my odpouštíme našim viníkům“ v sobě nese vnitřní dynamiku, která má horizontální a vertikální dimenzi vyznání.

Má stejný tvar jako Ježíšův kříž – když se v modlitbě spojíme s Bohem, odpuštění, kterým Ježíš naplnil naše srdce, by pak mělo přirozeně plynout i do vztahů s lidmi okolo nás.

Prakticky: jak vyznat hřích

Horizontální a vertikální dimenze nám mohou pomoci porozumět vyznání hříchů a jeho aplikaci.

Vertikální

Odpuštění, které přichází od Boha do srdce jednotlivce díky tomu, co vykonal Ježíš.

Soukromé osobní vyznání je klíčem k duchovnímu růstu. Bůh nám chce odpustit, ale naše uznání daného hříchu je to, co odemkne odpuštění, které na nás čeká.

„Když ale své hříchy vyznáváme, Bůh je věrný a spravedlivý – odpustí nám naše hříchy a očistí nás od každé nepravosti“ 1. list Janův 1,9

Jinými slovy, nejde o to jen tak na půl úst obecně přiznat svůj hřích, ale ve světle Boží přítomnosti dovolit, aby byla odhalena vnitřní dynamika našeho zničujícího chování a hříšné vzorce, z nichž daný hřích vzniká.

Některé z modlitebních nástrojů jsou k vyznání hříchů velmi vhodné, například modlitba Examen, Ježíšova modlitba a vedení duchovního deníku.

Bible také jasně mluví o tom, že odpuštění, které plyne od Boha, můžeme přijmout prostřednictvím dalšího bratra nebo sestry v Pánu.

Ježíš řekl učedníkům: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny; komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy.“ Jan 20,23

Vyznávání hříchů sobě navzájem je klíčem ke vstupu do svobody Božího odpuštění. Bible nás učí dvěma věcmi (viz níže), které nesmíme vnímat jako navzájem se vylučující:

1. Odpuštění je pouze v Kristu: „Je přece jediný Bůh a jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš.“ 1. list Timoteovi 2,5
2. Žijeme ve svobodě odpuštění skrze vyznání svých hříchů sobě navzájem: „Vyznávejte si navzájem své hříchy a modlete se jedni za druhé.“ Jakub 5,16

Vyznání hříchu druhému křesťanovi

Zde nejdeš několik dobrých tipů pro vyznávání hříchů druhému křesťanovi:

Blízký přítel

Vyhledej někoho, koho máš rád a hluboce mu důvěřuješ (možná to nejprve bude pastor nebo vedoucí, kterému věříš, než se objeví někdo ve tvém věku). Pokud si nejsi jistý, modli se a ptej se Boha, koho bys měl vyhledat. Je důležité, aby to byl diskrétní člověk a aby ses v jeho přítomnosti cítil dobře. Určitě nechceš, aby v takovém vztahu působily nějaké mocenské hry nebo manipulace.

Zarámuj celou konverzaci

Popovídej si s daným člověkem o tom, že by sis přál, aby váš vztah byl místem, kde si navzájem můžete „odhalit svou duši“. Takový vztah potřebuje vykazatelnost, moudrost a vzájemné povzbuzení.

Zranitelnost

Je zřejmé, že do něčeho takového nemůžeme vstupovat bez zdravé dávky zranitelnosti, jinak to nebude fungovat. Poté, co jste nastavili hranice svého vztahu, rozhodni se otevřít tomuto příteli své srdce. Vystup ze své neprůstřelné ulity a napoj se na společnou lidskou zlomenost svého bratra nebo sestry, sdílej s nimi, co máš na srdci, a modlete se.

Moudrost

I když zranitelnost a otevřenost jsou úžasné a dobré dary, při vyznávání je důležité používat také moudrost. Někdy v dobrém úmyslu a snaze o „čisté srdce“ naivně sdílíme věci, které by bylo lepší nechat si pro sebe.

1. Nejprve musíme mít jistotu, že vyznáváme svůj hřích té správné osobě. Udrží v sobě důvěrné informace, které mu sdělím? Je daný člověk dost zralý na to, aby unesl, co mu chci říct? Jako obecné pravidlo je také velmi důležité, aby muži vyznávali své hříchy mužům a ženy ženám. Nechceme si nalhávat, že se nenecháme vtáhnout do citových nebo ještě hlubších vazeb, zvláště když se chceme sdílet o záležitostech srdce.
2. Musíme se sami sebe zeptat, jestli to, co plánujeme sdílet, neuvede druhého člověka do nepříjemného stavu nebo rozpaků. Pokud si tím nejsi jist, promluv si s někým moudrým a popros ho o radu.
3. Možná potřebujeme dorůst k tomu, že existují věci, které ve vyznání přinášíme přímo Bohu. Jsou mezi námi jedinci, kteří mají tak citlivé svědomí, že cítí potřebu vylévat své srdce druhému každý den, i když si nejsou jistí, zda vůbec jde o hřích. Nedovol, aby taková terapie nahradila odpuštění, které přijímáš od Ježíše, zdroje našeho odpuštění a očištění.

Horizontální

Akt smíření mezi dvěma jednotlivci, mezi nimiž došlo k rozkolu.

Ve vertikální dimenzi této části Modlitby Páně začínáme vstupovat do samotného středu evangelia: smíření.

Tato dynamická láska k nepříteli je ozvěnou ohromujících slov, která se Ježíš modlil na kříži: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Možná ještě více ohromující je, že Ježíš svěřil stejnou zprávu smíření i nám (2 K 5,18). Mají nás poznat podle lásky k nepřátelům:

„Omlouvám se, udělal jsem chybu.“

Samozřejmě nejsme Ježíš. Většinou jsme sami pachatelé, ti, kteří někoho urazili, ti, kdo způsobili bolest – ať už vědomě či nevědomě.

Modlitební nástroj: Jak vyznávat své hříchy

Když k tomu dojde, musíme se jako Ježíšovi následovníci naučit omluvit se, ukřižovat svou mentalitu, která si spoustu věcí nárokuje, pokorit se a připustit, že jsme udělali chybu, a nastavit se na to, že poprosíme o odpuštění a přijmeme ho.

„Odpouštím ti.“

Na druhé straně, pokud někdo ublížil nám, Ježíš nás volá, abychom následovali jeho kroky vedoucí do smrti vlastního ospravedlnění a místo toho od něj přijali milost, která dává nový život a moc skutečně odpustit.

Nikdy bychom neměli přehlížet nebo snižovat svou bolest. V modlitebním nástroji Jak naříkat probíráme, že je nám dovoleno prožívat zármutek, vyjádřit bolest a zklamání. Ale Bible nás učí, že nakonec můžeme být svobodní pouze tehdy, pokud zcela odpustíme.

Každodenní praktikování

Příběhy lidí jako Gordon Wilson, Ruby Bridges a život Desmonda Tutu (všichni jsou zmíněni v knize Peta Greiga Jak se modlit) nás inspirují svým ohromným významem a dopadem na okolnosti, v nichž tito lidé žili.

Je ale důležité, abychom jenom nesledovali příběhy ostatních. Věříme-li, že naše povolání jakožto Ježíšových následovníků je být „ministry smíření“, musíme usilovat o to, abychom smíření žili každý den a Boží smiřující lásku začlenili do všech svých vztahů.

Důležitost „horizontálního vyznání“ nám pomůže v obdobích, kdy řešíme neodpuštění a podkopané vztahy, pochopit toto provokativní prohlášení: „Uctívej Boha až na druhém místě.“

Tento princip je založen na místě v Písmu, které nám říká, že máme uctívat Boha až poté, co uděláme něco jiného.

„Proto když bys přinášel na oltář svůj dar a tam si vzpomněl, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar tam před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem. Teprve potom přijď obětovat svůj dar.“ Matouš 5,23-24

To jenom posiluje neoddělitelnost vertikální a horizontální dimenze evangelia. Ježíš toto propojení ještě více zdůraznil, když vyložil Tóru a přenastavil celý svět kolem osy největšího přikázání: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí“ a „Miluj svého bližního jako sám sebe“. (Matouš 22,36-40)

Máš-li tedy něco nedořešeného se svým bratrem nebo sestrou, je třeba chopit se smíření a danou věc vyřešit.

Knihy pojednávající o vyznávání hříchů

- Confess your sins: The Way of Reconciliation – John Stott
- The Lost Art of Forgiving – Johann Christoph Arnold